

тивність залежить від системного управління, адаптивності до змін ринкових умов і здатності підприємства створювати додаткову цінність для споживачів, що є ключовим фактором у забезпеченні сталого розвитку.

Окремої уваги заслуговує вдосконалення комерційної діяльності, зокрема маркетингу і продажів, щоб оперативно реагувати на зміни в споживчих уподобаннях і зміцнювати конкурентні позиції. Інтеграція новітніх технологій, автоматизація бізнес-процесів і застосування інноваційних підходів стають ключовими факторами успіху підприємств у сучасній економіці. Таким чином, ефективна виробничо-комерційна діяльність є не лише умовою виживання підприємства, але й запорукою його довготривалого розвитку та здобуття конкурентних переваг у динамічному ринковому середовищі.

Список використаних джерел:

1. Гриценко О.В. Управління витратами та прибутковістю підприємства. *Економіка і прогнозування*. 2021. № 3. С. 12–18.
2. Савчук В.О. Ефективність виробничо-комерційної діяльності як критерій управління підприємством. *Вісник економічної науки України*. 2022. № 1. С. 56–61.
3. Grynko T., Hvinashvili T., Filippova V. Change management in business structures under the conditions of digitalization. *Ефективна економіка*. 2023. № 5. <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2023.5.22>.
4. Гринько Т.В., Максимчук О.С. Інноваційний розвиток як складова економічної безпеки сучасного підприємства. Сучасні трансформації організаційно-економічного механізму менеджменту та логістики суб'єктів підприємництва в системі економічної безпеки України: колективна монографія / за заг. ред. Т.В. Гринько. Дніпро: Біла К.О., 2017. С. 247–271.

Канд. екон. наук Олійник Т. І., Щербаков Ю. М.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СТРАТЕГІЧНИЙ ПІДХІД ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Процес формування та реалізації стратегії управління підприємством є одним із ключових завдань, що забезпечують здатність організації адекватно реагувати на зміни як у зовнішньому, так і у внутрішньому середовищі. На сучасному етапі розвитку економіки вплив цих факторів стає визначальним для діяльності підприємств, створюючи значні виклики для їх управлінських

систем. Ці впливи часто порушують рівновагу і стійкість управлінських процесів, змушуючи підприємства шукати нові шляхи адаптації.

Досягнення ефективного стратегічного управління в таких умовах полягає у визначенні оптимальних параметрів стійкості управлінської системи та розробці адаптивних механізмів реагування [2–3]. Це включає не лише миттєву реакцію на змінні умови, але й прогнозування потенційних загроз та створення стратегій їх нейтралізації. Особливо актуальним це питання є для підприємств, які функціонують у динамічному конкурентному середовищі, де зовнішні чинники, як-от зміни в ринкових тенденціях, регуляторних вимогах чи кліматичних умовах, можуть значно впливати на їхню діяльність. Таким чином, забезпечення стійкості системи управління підприємством потребує комплексного підходу, який враховує виявлення та аналіз виникаючих проблемних ситуацій. На основі цього слід розробляти рекомендації щодо покращення стійкості управлінської системи в умовах конкурентного середовища. Відтак, ефективне стратегічне управління повинно базуватися на системному підході, що дозволяє підприємству не лише витримувати вплив негативних чинників, але й знаходити можливості для розвитку і зміцнення конкурентоспроможності його підприємницької діяльності.

У сучасних умовах конкуренції кожне підприємство прагне не лише забезпечити своє виживання, але й здобути перевагу, утримуючи або досягаючи лідерських позицій на ринках капіталу, товарів і праці. Для досягнення цих амбітних цілей організаціям необхідно застосовувати спеціалізовані методи та інструменти управління, що базуються на комплексному підході до забезпечення економічної стійкості. Ефективна система управління економічною стійкістю підприємства стає основою його довгострокового розвитку та конкурентоспроможності.

Економічна стабільність підприємства формується під впливом численних факторів, які діють на різних економічних рівнях. У цьому контексті фактори макро- та мезорівня, зокрема загальні економічні умови, політична стабільність, державне регулювання чи галузеві тенденції, розглядаються як зовнішні обставини, на які підприємство не може безпосередньо впливати. Проте для успішного функціонування компанія повинна передбачати їхній вплив, аналізувати потенційні ризики і розробляти адаптивні стратегії, що дозволяють швидко пристосовуватися до змін у середовищі [1].

Натомість внутрішні фактори, які належать до мікроекономічного рівня, залишаються в зоні безпосереднього впливу керівництва. Саме тут підприємство має зосередити свої зусилля, розробляючи заходи, спрямовані на посилення власної економічної стійкості. Головним завданням у цьому процесі є здатність правильно визначати ключові чинники, які впливають на стабільність підприємства, аналізувати їхній взаємозв'язок та цілеспрямовано впроваджувати управлінські рішення для досягнення оптимального результату. Такий підхід передбачає створення ефективної системи моніторингу та управління внутрішніми процесами, що дозволяє підприємству своєчасно реагувати на виклики, підтримувати стабільність і забезпечувати стійке зростання навіть за умов високої невизначеності та жорсткої конкуренції. Економічна стійкість стає основою для підвищення адаптивності підприємства, що, своєю чергою, формує його здатність не лише долати труднощі, але й використовувати їх як можливості для подальшого розвитку та зміцнення своїх позицій на ринку.

З точки зору стратегічного підходу, ключовими цілями функціонування будь-якого підприємства є забезпечення економічної ефективності та диверсифікації, що спрямовані на стійкий розвиток. До цих основних цілей додаються допоміжні завдання, серед яких можуть бути й некомерційні, але які мають важливе значення для загального успіху підприємства. Економічна стабільність у цьому контексті визначається своєчасним досягненням стратегічних цілей, серед яких виділяються: збереження підприємства як єдиної системи, забезпечення його адаптації до змін зовнішнього і внутрішнього середовища, а також знаходження оптимального балансу між потребою в самозбереженні та здатністю до адаптації.

Забезпечення самозбереження полягає у підтримці ключових функцій підприємства, що дозволяють йому зберігати свою цілісність навіть за умов впливу дестабілізуючих факторів. Адаптація, у свою чергу, передбачає здатність підприємства гнучко реагувати на зміни, перебудовувати свої процеси, структури чи стратегії відповідно до нових умов. Оптимальний баланс між цими аспектами дозволяє підприємству не лише протистояти ризикам, але й використовувати їх як можливості для зростання. Отже, стратегічний підхід до управління підприємством створює основу для досягнення економічної стабільності через визначення і реалізацію ключових цілей, таких як економічна

ефективність, диверсифікація, самозбереження та адаптація. Важливим є не лише успішне виконання цих завдань, але й створення умов для гармонійного поєднання різних цілей. Це забезпечує підприємству здатність не тільки виживати в умовах динамічного ринкового середовища, але й ефективно розвиватися, зміцнюючи свої конкурентні позиції.

Список використаних джерел:

1. Олійник Є.О., Щербаков Ю.М. Стратегічне управління стійким розвитком аграрного підприємства в контексті його конкурентоспроможності. *Ефективна економіка*. 2024. № 7. <https://www.nauka.com.ua/index.php/ee/article/view/4249>.
2. Гринько Т.В., Кащина К.С. Формування та впровадження системи стратегічного управління інноваційним розвитком підприємства в сучасних умовах господарювання. *Економіка та підприємництво*: зб. наук. пр. / М-во освіти і науки України, ДВНЗ «Київ. нац. екон. ун-т ім. Вадима Гетьмана»; Київ: КНЕУ, 2019. № 43. С. 104–114.
3. Гринько Т.В., Гвініашвілі Т.З., Морока Д.М. Особливості та пріоритети інноваційного розвитку підприємницьких структур в сучасних мінливих умовах. *Економічний простір*, 2021. № 175. С. 52–58.

Парій Н. М.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ЗНАЧЕННЯ ТОВАРНОЇ ПОЛІТИКИ У ФОРМУВАННІ ТОРГОВОГО АСОРТИМЕНТУ ПІДПРИЄМСТВА

Товарна політика є ключовим елементом стратегії управління підприємством, що визначає підходи до формування та управління товарним асортиментом. В умовах сучасного динамічного ринку, де постійно змінюються споживчі вподобання, технологічні інновації та конкурентні умови, ефективна товарна політика стає критично важливою для досягнення успіху підприємства.

Основна мета товарної політики полягає у забезпеченні підприємства стійкою конкурентною позицією через оптимальний підбір та управління асортиментом товарів. Це передбачає не лише формування та підтримання актуального асортиментного ряду, але й постійний моніторинг ринкових тенденцій, аналіз потреб споживачів та адаптацію до змінюваних умов. Формування торгового асортименту підприємства є важливою складовою товарної політики, що визначає успішність підприємства на ринку. Це включає в себе розробку стратегії